

Kanlı Anahtarlar

Tilki Kitap®

www.tilkit kitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Duru Eda Murteza

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Mayıs 2026

ISBN: 978-625-8579-60-4

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KANLI ANAHTARLAR

Mahmut Telli

YAZAR HAKKINDA

Mahmut Telli, 13 Temmuz 2010 tarihinde doğmuştur. Gaziantep'in Nizip ilçesinde yaşamaktadır. Lise öğrenimine devam eden yazar, küçük yaşlardan itibaren yazmaya ilgi duymuş; hayal gücünü ve duygularını kaleme alarak kendi hikâyelerini oluşturmayı hedeflemiştir.

Bu kitap, yazarın yayımlanan ilk eseri olup hayal dünyasını okurlarla buluşturduğu ilk çalışmasıdır.

ÖN SÖZ

Sensizliđi, mısralarıma dökülen kelimelerle teskin etmeye çalıştım; ancak bunu muvaffakiyetle gerçekleştiremedim. Çünkü o kokusu ötelerden gelen, gönlüme hunharca ve susuzlukla seni anımsatan bir gül bahçesiydin. Seni her soluyuverdiğimde ise ciğerlerimden kaybolan, hayatımdan kayıp giden bir yıldız gibiydin...

Bu miskin, bu ıssız, bu muğlak ve sisli dünyamda; âmâ gözlerimin göremediği, ruhumun sisli yollarını bile berrak bir şekilde gösteren sarıh çehrenle bu puslu yolları aşıkâr ettin.

Huşu içinde münferit gözlerine asılı kalmak; mütehasis bir şekilde kollarının arasına pervasızca damlamak isterdim. Hem de hiç mütereddit olmadan, ikirciklerden uzak, tam bir teslimiyet içinde...

İnfilak eden gönlümün dermanı sendin; ancak sensizlikle sınınamak, yüreğimi kanlı savaşlardan bile daha derin bir kanamaya, yeni infilaklara sürükledi. Yazdığım her kelime, her harf mürekkeple değil; kanayan yarımın koyu süsüyle yazılıverdi.

1. BÖLÜM

Eylül ayında bir gün, al yanaklarından ter damlayan ve yüzü terden sırılsıklam kalmış genç delikanlı, bavullarını taşıyarak odasına girdi; eşyalarını dolaba ve masaya yerleştirmeye başladı. Nihayet işini bitirdiğinde, elinin tersiyle alnını sildi ve ciğerlerinden boğazına doğru derin bir “Oh!” sesi duyuldu. Uzun bir süre yatağında oturan gencin canı sıkılmıştı. Tam bu sırada içeriye düz saçlı, al ve tombul yanaklı Hikmet girdi. Ziya’ya gülümseyerek:

- Neden canın sıkkın, dedi.

- Zaten bu nedeni öğrenebilseydim kendimi özgür bir birey kılacaktım.

- Ah! O zaman nedenini bilmiyorsak bile çözümünü biliyoruz.

- Buyur, seni dinliyorum.

- Dışarıya çıkalım, temiz bir hava alıp biraz gezelim; kendine gelirsin.

- Emin misin?

- Deneyip görelim.

Bir nevi ikna olan Ziya, kendisini Hikmet'e teslim etmişti. Olacaklardan habersiz bir şekilde, bu teslimiyetin kendisine iyi geleceğini umuyordu. Bu düşünceyle, uyuşuk da olsa kendisini yerinden kaldırmayı başardı. Ayağa kalkıp, aynanın karşısına geçerek kendisini süzdükten sonra saçının dağınık olduğunu fark etti. Önce saçını taramaya başladı; saçını tararken ise dikkati gözlerine doğru kaydı. Ziya, turkuaz renkli gözlerine ilk defa bu kadar yakından ve hayranlıkla bakmıştı.

- Hadi Ziya, bir saattir ne yapıyorsun?

- Tamam bekle, hemen geliyorum.

Bu sözlerin ardından beklemeye koyulan Hikmet, uzun bir süre geçmesine rağmen gelmeyen Ziya'yı öfkeyle beklemeye devam etti. Sınırinden küplere binen Hikmet, tam Ziya'ya bir nara atacakken kapının açıldığını gördü.

Kapıyı açıp dışarı çıkan kişi Ziya'ydı. Hikmet biraz yatışmasına rağmen yine de bir hayli öfkeliydi; ancak bozuntuya vermeden yürümeye devam etti. Ziya ile Hikmet merdivenlerden seri bir şekilde inmiş ve bahçenin derinliklerinden kapıya doğru süratle gelmişlerdi.

Kapıdan sağ tarafta doğru dönmüşler ve köşeden sola doğru dimdik bir şekilde yürümüşlerdi. Yolda giderken sağ sokaktan; koyu, kuyu gibi derinliklerinde kaybolunabilecek, fevkalâde gözleriyle emsallerini kıskandıran Eren görüldü. Eren, bu iki genci görünce adımlarını onlara doğru sıklaştırdı. Bu iki genç ise, Eren'i görüp tebessümle karşıladı:

- Hoş geldin Eren.

- Hoş geldin.

- Hoş bulduk.
- Şu karşıdan sola döneceğiz, değil mi?
- Aynen öyle.

Yürürken üç arkadaşı suskun suskun yerleri izliyor, kara kara bir şeyler düşünüyorlardı. Sessizliği bozmak için Ziya:

- Havalarda sıcak ya, dedi.

İkisi donuk bir şekilde Ziya'ya baktı. Ziya ise bu tepkiye şaşır-
mıştı. Eren hiç bozuntuya vermeden: "Aynen öyle," dedi.

Az giden uz giden yolcularımız, sonunda küçük bir parka oturmuşlardı. Eren'in kendilerini buraya neden getirdiğini anlamayan Ziya ve Hikmet, anlamsızca etrafa bakıyorlardı. "Bu kadar sıkıldıysanız benim evde film falan izleyelim," dedi Eren.

- Bu çok güzel teklif ancak ben bunu kabul edemem.
- Neden Hikmet, dedi Ziya.
- Bunu nasıl anlatacağımı, söze nasıl başlayacağımı bilmiyorum.
- Hadi ya, ağzında bir şeyler geveleme de anlat şunu.
- Eren haklı, meraklandırma bizi.
- Ben film izleyemiyorum.
- Nasıl?
- Odak sürem çok düşük olduğu için tahammül bile edemiyorum; saatlerce ekrana bakamıyorum.
- Aslında bu, çağımızda yaygın bir problem, dedi Ziya.

Hikmet'ten dolayı film izleme aktivitesi de olumsuz sonuçlanmıştı. Eren ise bu sefer yiyecek ve içecek almayı teklif etmişti; çünkü bir şeyleri tüketirken daha fazla zevk alıyorlardı. Bu, çağın vazgeçilmez bir kuralıydı.

Ziya, Hikmet ve Eren; alışveriş merkezine doğru yaptıkları yolculuğun ardından alışveriş merkezinde geziyorlardı. Sadece ürünlere bakarken bile zevk mekanizmaları tetikleniyordu. Sahiden de sadece bakmak bile, zevk almak için yeterliydi.

Kendilerine göre bir şeyler aldıktan sonra eski yerlerine dönerek sefih bir şekilde aldıkları şeyleri bir bir tüketiyorlardı. Sanki hedonist bir yaşantının ete kemiğe bürünmüş halleriydiler. Ancak bu hazzın altında büyük bir pişmanlık duygusu vardı. Gülüp eğlendikten sonra Hikmet bir işinin çıktığını belirtmiş, arkadaşlarıyla vedalaştıktan sonra farklı bir yöne doğru gitmişti. Ziya ile Eren'i tek başına bırakmıştı.

- Tek kaldık, dedi Ziya.
- Aynen öyle.
- O zaman biz de dağılalım.
- Hayır, buna izin veremem.
- Nasıl?
- Seni tanıştırmak istediğim çok değerli birisi var.
- Bak, o zaman işler değişir.
- Yani evet diyorsun?
- Aynen, evet diyorum; kalk gidelim.

İki genç kalkmış yürüyorlardı. Ziya ise bu meçhul kişiyi merak edip soru sormak istemişti:

- Acaba hangi kişiyle tanışma onuruna erişeceğim?
- Bu, sürprizin parçası.
- Peki.

- Ah! Tamam tamam, anlatıyorum. Bir yıldır görüşmediğim kuzenim... Kendisi bir ilaç şirketinde çalışıyor. Şirketteki konumunu pek hatırlayamadığım için umarım beni affedersin.

- Şimdiden meraklandım.
- Ben de özledim.

İki arkadaş lakırdıya devam ederken Eren, kapının önüne geldiğini fark etti. Zaman gerçekten de bu iki delikanlı için çok hızlı geçmişti. Eren nazik bir şekilde kapıyı tıklattı. Bu tıklatma, sanki kulaklara güzel bir melodi gibi geliyordu. Ziya ise bu ezgiden etkilenmiş bir hâlde, sağ elini sol elinin yukarısına atmış biçimde bekliyordu. İki gencin beklediği ortam, sanki bir mezarlığı andırıyordu: Ölüm sessizliği, hareketsiz ve kaskatı bekleyen bedenler... Bu sessizliğim içinde etrafa ve ruha tinsel bir hâlde akan melankoli, karanlık ve karamsarlık... Her başlangıcı olanın bir sonu olduğu gibi bu beklemenin de bir sonu vardı ve bu son, ansızın gelip çatmıştı. Kapı yavaşça aralanmıştı. Eren'in gözlerinde ise şaşkınlık belirmişti.